

Belgický stát (Indemnité pour personnes handicapées) (věc C-35/19)

Datum rozhodnutí: 24. října 2019

Závěr: *Osvobození od daně použitelné na dávky pro zdravotně postižené osoby nesmí podléhat podmínce, že tyto dávky jsou vypláceny orgánem dotyčného členského státu, a vylučovat tak z nároku na toto osvobození dávky téže povahy vyplácené jiným členským státem, i když má příjemce uvedených dávek bydliště v dotyčném členském státě.*

Skutkové okolnosti: Žalobkyně v původním řízení, narozená ve Spojených státech, žije od roku 1973 v Belgii a v roce 2009 nabyla belgickou státní příslušnost. V roce 1996 byla obětí dopravní nehody v Belgii, když se přepravovala do zaměstnání v Limburku v Nizozemsku. Tato nehoda měla za následek pracovní neschopnost, po jejímž ukončení byla v průběhu roku 2000 propuštěna. Vzhledem k tomu, že v okamžiku své nehody žalobkyně v původním řízení pracovala v Nizozemsku, vztahuje se na ni režim nizozemského sociálního zabezpečení a od té doby pobírá dávky podle Wet arbeidsongeschiktheid (WAO, zákon o pojištění pro případ pracovní neschopnosti; dále jen „dávky WAO“) a dávky na základě Algemeen Burgerlijk Pensioenfonds (ABP, penzijní fond pro úředníky, jenž zahrnuje starobní, pozůstalostní a invalidní důchody; dále jen „dávky ABP“). Dopisem ze dne 23. srpna 2016 zaslala belgická daňová správa žalobkyni v původním řízení oznámení o opravě jejího daňového přiznání fyzických osob za zdaňovací období roku 2014, přičemž uvedla, že uvedené dávky jsou pobírány jako důchody a jako takové jsou v Belgii zdanitelné. Dopisem ze dne 16. prosince 2016 podala žalobkyně v původním řízení proti tomuto rozhodnutí stížnost, přičemž tvrdila, že tyto dávky jsou v Belgii osvobozeny od daně, jelikož podle ní dávky WAO představují nikoli důchody, nýbrž dávky pro zdravotně postižené osoby, stejně jako dávky ABP představují důchody spojené se zdravotním postižením. I když následně žalobkyně v původním řízení uznala zdanění dávek ABP v Belgii, zpochybnila jejich kvalifikaci belgickou daňovou správou a trvala na svém názoru, že dávky WAO nejsou v Belgii zdanitelné.

Právní stránka: Z ustálené judikatury vyplývá, že i když přímé daně spadají do

pravomoci členských států, tyto členské státy nicméně musejí při výkonu této pravomoci dodržovat unijní právo. Členské státy mají volnost určit v rámci dvoustranných smluv k zamezení dvojímu zdanění hraniční určovatele za účelem rozdělení daňových pravomocí, avšak toto rozdělení daňových pravomocí jim nedovoluje uplatňovat opatření odporující volnému pohybu zaručenému SFEU. Co se totiž týče výkonu takto rozdělené zdaňovací pravomoci, členské státy se musejí podřídit unijním pravidlům. V projednávané věci je třeba uvést, že belgická právní úprava dotčená v původním řízení výslovně stanoví, že od daně jsou osvobozeny pouze dávky pro zdravotně postižené osoby vyplácené ze státního rozpočtu. Tato právní úprava tedy z nároku na toto osvobození vylučuje dávky pro zdravotně postižené osoby vyplácené jiným členským státem než belgickým státem. Belgická právní úprava dotčená v původním řízení tak zavádí rozdílné zacházení mezi belgickými rezidenty v závislosti na původu jejich příjmů, které může bránit výkonu jejich práva na volný pohyb pracovníků, zaktoveného v článku 45 SFEU. Článek 45 SFEU přitom brání právní úpravě, která zavádí rozdílné daňové zacházení mezi manželskými páry občanů, kteří mají bydliště na belgickém území, v závislosti na původu jejich příjmů, což je rozdílné zacházení, které může tyto manželské páry odrazovat od výkonu svobod zaručených Smlouvou, zejména volného pohybu pracovníků, zajištěného článkem 45 SFEU.

Související judikatura: rozsudek ze dne 23. ledna 2014, *Komise v. Belgie*, C-296/12, EU:C:2014:24, rozsudek ze dne 20. prosince 2017, *Schweppes*, C-291/16, EU:C:2017:990.

Relevantní právní úprava: čl. 45 SFEU.

Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato (Attribution directe d'un contrat de service public de transport) (věc C-515/18)

Datum rozhodnutí: 24. října 2019

Závěr: *Příslušné vnitrostátní orgány, které mají v úmyslu přímo uzavřít smlouvu o veřejných službách v přepravě cestujících po železnici, nejsou zaprvé povinny zveřejnit nebo oznámit*

případným zainteresovaným hospodářským subjektům všechny nezbytné informace, aby mohly vypracovat dostatečně podrobnou nabídku, která může být komparativně posouzena, a zadruhé provést takové komparativní posouzení všech nabídek případně přijatých v návaznosti na zveřejnění těchto informací.

Skutkové okolnosti: Dne 29. prosince 2015 region Sardinie zveřejnil na základě čl. 7 odst. 2 nařízení č. 1370/2007 předběžné oznámení o přímém uzavření smlouvy na veřejné služby v přepravě cestujících po železnici. Po tomto zveřejnění obdržel kromě návrhu zavedeného provozovatele Trenitalia dva projevy zájmu hospodářských subjektů působících v tomto odvětví. Jeden z těchto subjektů v tomto kontextu požádal region Sardinie o zveřejnění formálního rámce, ve kterém probíhá nabídkové řízení, jakož i o dodatečnou dokumentaci obsahující podrobnější informace. Region Sardinie, který se domníval, že nemusí vyhlásit nabídkové řízení, v návaznosti na jednání se společností Trenitalia přímo uzavřel rozhodnutími ze dne 27. června a 17. července 2017 s touto společností smlouvu na veřejnou službu v přepravě cestujících po železnici pro období od 1. listopadu 2017 do 31. prosince 2025. Vzhledem k tomu, že Úřad na ochranu hospodářské soutěže a trhu (AGCM) dostal oznámení o údajných vadách tohoto postupu přímého uzavření smlouvy, podal proti němu žalobu k regionálnímu správnímu soudu pro Sardinii.

Právní stránka: Článek 2 písm. h) uvedeného nařízení má za cíl rozlišit dva režimy uzavírání smluv o veřejných službách v přepravě cestujících po železnici a silnici tím, že definuje „přímé uzavření smlouvy“ jako uzavření smlouvy o veřejných službách se stanoveným provozovatelem veřejných služeb bez jakéhokoli předchozího nabídkového řízení. V důsledku toho „přímé uzavření smlouvy“ vylučuje jakékoliv předchozí nabídkové řízení. Přitom kdyby se měla ustanovení čl. 7 odst. 2 a 4 nařízení č. 1370/2007 chápat v tom smyslu, že zavádějí v podstatě obdobný režim zveřejňování, jako je ten, který je charakteristický pro nabídkové řízení, a že vyžadují komparativní posouzení případně přijatých nabídek, vedl by takový výklad k postavení postupu přímého uzavření smlouvy na roveň s postupem nabídkového řízení, a nezohlednil by tak významné rozdíly, které v souvislosti s nimi upravuje nařízení č. 1370/2007. Je třeba v tomto kontextu připomenout, jak to uvádí bod 25 odůvodnění nařízení č. 1370/2007, že cílem tohoto nařízení je stanovit právní rámec pro poskytování kompenzací nebo

vylučných práv v případě smluv o veřejných službách, a nikoliv další otevírání trhu železničních služeb. Zadruhé je třeba uvést, že v souladu s bodem 30 odůvodnění má uvedené nařízení za cíl stanovit vyšší stupeň transparentnosti pro smlouvy o veřejných službách, které jsou uzavřeny přímo, a že podle bodu 29 jeho odůvodnění mají opatření ke zveřejnění stanovená v čl. 7 odst. 2 téhož nařízení umožnit případným provozovatelům veřejných služeb zareagovat. Z toho vyplývá, že informace zveřejněné podle čl. 7 odst. 2 nařízení č. 1370/2007 musejí umožnit hospodářskému subjektu, aby od okamžiku uvedeného v tomto ustanovení zpochybnil samotný princip přímého uzavření smlouvy zamýšleného příslušným orgánem. I když je proto třeba dbát na účinnost takového práva na zpochybnění, nic to nemění na tom, že zpochybnění týkající se samotného principu přímého uzavření smlouvy o veřejných službách může hospodářský subjekt užitečně uplatnit, aniž by byla příslušnému orgánu předem uložena povinnost zveřejnit nebo oznámit zainteresovaným hospodářským subjektům všechny informace nezbytné k tomu, aby mohly předložit vážnou a rozumnou nabídku.

Související judikatura: rozsudek ze dne 20. září 2018, *Rudigier*, C-518/17, EU:C:2018:757, rozsudek ze dne 8. května 2019, *Inspecteur van de Belastingdienst*, C-631/17, EU:C:2019:381.

Relevantní právní úprava: čl. 7 odst. 2 a 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1370/2007 o veřejných službách v přepravě cestujících po železnici a silnici.

Organisation juive européenne a Vignoble Psago (věc C-363/18)

Datum rozhodnutí: 12. listopadu 2019

Závěr: *Na potravinách pocházejících z území okupovaného státem Izrael musí být uveden nejenom údaj o tomto území, ale v případě, že takové potraviny pocházejí z jedné nebo několika lokalit tvořících izraelskou osadu na uvedeném území, také údaj o této provenienci.*

Skutkové okolnosti: Dvěma návrhy zapsanými dne 24. a 25. ledna 2017 podaly Organisation juive européenne a Vignoble Psago ke Conseil d'État (Státní rada, Francie) žaloby znějící na zrušení ministerské vyhlášky. Na podporu svých návrhových žádání obě uplatnily různé žalobní důvody, vycházející mimo jiné z toho, že je tato vyhláška v rozporu s nařízením č. 1169/2011. Conseil

d'État (Státní rada) měla v podstatě za to, že otázky, které vstaly při přezkumu žalobních důvodů vycházejících z porušení nařízení č. 1169/2011, jsou rozhodující pro řešení obou sporů, které jí byly předloženy, a představují závažný problém.

Právní stránka: Je třeba zdůraznit, že osady nacházející se na některých z území okupovaných státem Izrael se vyznačují tím, že jsou konkrétním vyjádřením politiky přesídlování obyvatelstva, kterou vede tento stát mimo své území v rozporu s pravidly mezinárodního humanitárního práva, která jsou kodifikována v čl. 49 šestém pododstavci Úmluvy o ochraně civilních osob za války, jež byla podepsána v Ženevě dne 12. srpna 1949, jak uvedl Mezinárodní soudní dvůr v souvislosti s okupovaným palestinským územím v poradním stanovisku ze dne 9. července 2004. Je přitom třeba uvést, že pokud by na potraviny pocházející z izraelské osady nebylo uvedeno toto místo provenience, spotřebitelé by si mohli myslet, že tato potravina pochází v případě Západního břehu Jordánu od palestinského výrobce nebo v případě Golanových výšin od syrského výrobce. Nelze totiž od spotřebitelů očekávat, že při neexistenci jakékoli informace, která by jim mohla tuto otázku objasnit, odhadnou, že taková potravina pochází z lokality nebo ze všech lokalit tvořících osadu nacházející se na jednom z uvedených území v rozporu s pravidly mezinárodního humanitárního práva. Mimoto okolnost, že potravina pochází z osady založené v rozporu s pravidly mezinárodního humanitárního práva, může být předmětem etických posouzení, která mohou ovlivnit rozhodnutí spotřebitelů o koupi, a to tím spíše, že některá z těchto pravidel představují základní pravidla mezinárodního práva.

Související judikatura: rozsudek ze dne 21. prosince 2016, *Rada v. Front Polisario*, C-104/16 P, EU:C:2016:973, rozsudek ze dne 27. února 2018, *Western Sahara Campaign UK*, C-266/16, EU:C:2018:118.

Relevantní právní úprava: čl. 9 odst. 1 písm. i) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011 o poskytování informací o potravinách spotřebitelům.

Haqbin (věc C-233/18)

Datum rozhodnutí: 12. listopadu 2019

Závěr: Členský stát nemůže v rámci sankcí, které mohou být uloženy žadateli v případě závažného porušení řádu ubytovacích středisek, jakož

i v případě použití hrubého násilí, stanovit jako sankci odnětí, byť dočasně, výhod materiálních podmínek přijetí ve smyslu čl. 2 písm. f) a g) této směrnice, které se týkají ubytování, stravy nebo ošacení, pokud by taková sankce mohla tohoto žadatele ve svém důsledku zbavit možnosti uspokojit své nezákladnější potřeby.

Skutkové okolnosti: Zubair Haqbin, afgánský státní příslušník, přicestoval do Belgie jako nezletilá osoba bez doprovodu a dne 23. prosince 2015 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Byl mu přidělen opatrovník a postupně byl přijat do přijímacích středisek Sugny a Broechem. V posledně uvedeném středisku se Z. Haqbin dne 18. dubna 2016 zapojil do rvačky mezi obyvateli pocházejícími z různých etnických skupin. K ukončení rvačky musela zasáhnout policie, která Z. Haqbina zadržela z důvodu, že byl jedním z iniciátorů této rvačky. Zubair Haqbin byl následující den propuštěn. Rozhodnutím ředitele přijímacího střediska Broechem ze dne 19. dubna 2016, které bylo potvrzeno rozhodnutím generálního ředitele Fedasil ze dne 21. dubna 2016, byly Z. Haqbinovi podle čl. 45 druhého pododstavce bodu 7 zákona o přijímání žadatelů odepřeny po dobu 15 dnů výhody materiální pomoci poskytované v přijímacím středisku. Podle svých vlastních prohlášení a prohlášení svého opatrovníka strávil Z. Haqbin noci od 19. do 21. dubna a od 24. dubna do 1. května 2016 v jednom parku v Bruselu a další noci strávil u přátel nebo známých.

Právní stránka: Uložení sankce, kterou by pouze na základě důvodu uvedeného v čl. 20 odst. 4 směrnice 2013/33 byly by jen dočasně odňaty výhody všech materiálních podmínek přijetí nebo materiálních podmínek přijetí týkajících se ubytování, stravy nebo ošacení, by přitom bylo neslučitelné s povinností zaručit žadateli důstojnou životní úroveň, která vyplývá z čl. 20 odst. 5 třetí věty této směrnice, pokud by jej tato sankce zbavila možnosti uspokojit své nezákladnější potřeby. Taková sankce by mimoto vedla k porušení požadavku přiměřenosti zakotveného v čl. 20 odst. 5 druhé větě směrnice 2013/33, jelikož ani nejpřísnější sankce, jejichž cílem je potírat porušování nebo chování uvedené v čl. 20 odst. 4 této směrnice v trestní oblasti, nemohou žadatele zbavit možnosti uspokojit své nezákladnější potřeby. Tato úvaha není zpochybněna skutečností, že žadatel, který je na základě sankce vyloučen z ubytovacího střediska v Belgii, obdrží v okamžiku uložení této sankce seznam soukromých středisek pro bezdomovce, která jej mohou přijmout.

Příslušné orgány členského státu se totiž nemohou omezit na to, že žadateli, který je z ubytovacího střediska vyloučen v důsledku sankce, která mu byla uložena, předají seznam přijímacích zařízení, na která se může obrátit, aby požíval výhod materiálních podmínek přijetí, které jsou rovnocenné podmínkám, jež mu byly odňaty. Právě naopak – povinnost zajistit důstojnou životní úroveň stanovená v čl. 20 odst. 5 směrnice 2013/33 ukládá členským státům použitím slovesa „zajistit“, aby trvale a bez přerušení zajišťovaly takovou životní úroveň. Dále poskytnutí přístupu k materiálním podmínkám přijetí, které samy o sobě mohou zajistit takovou životní úroveň, musejí zajistit orgány členských států určitým stanoveným způsobem a na svoji vlastní odpovědnost, a to i v případě, že se obrátí na soukromé fyzické nebo právnické osoby, aby pod jejich pravomocí splnily tuto povinnost.

Související judikatura: rozsudek ze dne 19. března 2019, *Jawo*, C-163/17, EU:C:2019:218, rozsudek ze dne 16. července 2015, *ČEZ Razpredelenie Bulgaria*, C-83/14, EU:C:2015:480.

Relevantní právní úprava: čl. 20 odst. 4 a 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu.

Spedidam a další (věc C-484/18)

Datum rozhodnutí: 14. listopadu 2019

Závěr: *Právo EU nebrání vnitrostátním právním předpisům, které v oblasti využívání audiovizuálních archivů orgánem určeným k tomuto účelu stanoví vyvratitelnou domněnku svolení výkonného umělce se záznamem a užíváním jeho výkonu, pokud se tento výkonný umělec podílí na nahrávání audiovizuálního díla pro účely jeho vysílání.*

Skutkové okolnosti: INA je veřejnoprávní institucí francouzského státu průmyslové a obchodní povahy, která je pověřena uchováváním a zhodnocováním národního audiovizuálního dědictví. V tomto ohledu zajišťuje zejména uchovávání audiovizuálních archivů audiovizuálních výrobců, kterými jsou státní vysílací společnosti, a asistuje při jejich využívání. PG a GF jsou právními nástupci ZV, hudebníka, který zemřel v průběhu roku 1985. V průběhu roku 2009 PG a GF zjistili, že INA nabízí bez jejich svolení v rámci svého internetového obchodu videozáznamy a zvukové záznamy reprodukcí vystoupení ZV uskutečněná v letech 1959 až 1978. Ze spisu,

který má Soudní dvůr k dispozici, vyplývá, že tyto videozáznamy a zvukové záznamy byly vyrobeny a následně šířeny státními vysílacími společnostmi. Dne 28. prosince 2009 PG a GF podali na základě článku L. 212-3 zákona o duševním vlastnictví vůči INA žalobu k soudu za účelem získání náhrady za údajný zásah do práv výkonných umělců, jejichž jsou nositeli.

Právní stránka: Práva, která výkonným umělcům zaručují čl. 2 písm. b) a čl. 3 odst. 2 písm. a) směrnice 2001/29, mají preventivní povahu v tom smyslu, že každé rozmnožení či zpřístupnění záznamů jejich výkonů veřejnosti vyžaduje jejich předchozí svolení. Článek 2 písm. b) a čl. 3 odst. 2 písm. a) směrnice 2001/29 zároveň neupřesňují způsob, jakým musí být předchozí svolení výkonného umělce vyjádřeno, takže tato ustanovení nelze vykládat v tom smyslu, že ukládají, aby takové svolení bylo nutně vyjádřeno písemně nebo explicitně. Naopak je třeba mít za to, že uvedená ustanovení umožňují, aby bylo vyjádřeno rovněž implicitně, za předpokladu, že podmínky, za kterých lze připustit implicitní svolení, jsou vymezeny striktně, aby nebyla zbavena obsahu samotná zásada předchozího svolení. Výkonný umělec, který se sám podílí na výrobě audiovizuálního díla pro účely jeho vysílání státními vysílacími společnostmi, a který se tak nachází na místě nahrávání takového díla k těmto účelům, jednak ví o zamýšleném užití svého výkonu a jednak svůj výkon realizuje pro účely takového užívání, takže je možné mít za to, neexistuje-li důkaz v opačném smyslu, že v důsledku této účasti dal svolení se záznamem uvedeného výkonu, jakož i s jeho užíváním. Výkonnému umělci nebo jeho právním nástupcům je navíc umožněno, aby prokázali, že nesouhlasili s pozdějšími užíváními svého výkonu. Jedná se tedy o vyvratitelnou domněnku, která kromě jiného umožňuje zachovat mezi různými skupinami nositelů práv přiměřenou rovnováhu práv a zájmů.

Související judikatura: rozsudek ze dne 16. listopadu 2016, *Soulier a Doke*, C-301/15, EU:C:2016:878.

Relevantní právní úprava: čl. 2 písm. b) a čl. 3 odst. 2 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti.

TSN (věc C-609/17)

Datum rozhodnutí: 19. listopadu 2019

Závěr: *Právo EU nebrání vnitrostátním právním předpisům a kolektivním smlouvám, které přiznávají dny placené dovolené za kalendářní rok nad rámec minimální doby čtyř týdnů stanovené uvedeným ustanovením, ovšem vylučují převedení těchto dnů dovolené z důvodu nemoci.*

Skutkové okolnosti: Tapio Keränen je zaměstnancem společností Kemi Shipping Oy. V souladu s kolektivní smlouvou pro odvětví námořní nákladní dopravy má T. Keränen nárok na 30 pracovních dnů, tedy pět týdnů, placené dovolené za kalendářní rok, a to podle ročního referenčního období, které skončilo dne 31. března 2016. Dne 22. srpna 2016 nastoupil T. Keränen dovolenou za kalendářní rok, načež dne 29. srpna 2016 onemocněl. Pracovní lékař, kterého navštívil, jej ponechal v pracovní neschopnosti od tohoto data do 4. září 2016. Žádost T. Keränena, aby mu v důsledku toho byla dovolená za kalendářní rok v délce šesti pracovních dnů převedena, byla společností Kemi Shipping zamítnuta podle čl. 10 odst. 1 a 2 kolektivní smlouvy pro odvětví námořní nákladní dopravy a článku 25 zákona o dovolené za kalendářní rok ve znění zákona (182/2016) a uvedená společnost započítala těchto šest dnů nemoci do placené dovolené za kalendářní rok, na kterou měl T. Keränen nárok. AKT jakožto organizace zastupující zaměstnance, která je signatářem kolektivní smlouvy pro odvětví námořní nákladní dopravy, podala žalobu k pracovnímu soudu, kterou se domáhá určení, že použití čl. 10 odst. 1 a 2 této kolektivní smlouvy nemůže vést k použití čl. 25 odst. 2 zákona o dovolené za kalendářní rok ve znění zákona (182/2016), jelikož posledně uvedené ustanovení je podle této organizace v rozporu s čl. 7 odst. 1 směrnice 2003/88 a s čl. 31 odst. 2 Listiny.

Právní stránka: Je věcí členských států, aby rozhodly, zda poskytnou, či neposkytnou pracovníkům dodatečnou placenou dovolenou nad rámec minimální čtyřtýdenní doby zaručené článkem 7 odst. 1 směrnice 2003/88, a aby případně stanovily podmínky pro poskytování a zánik této dodatečné dovolené, aniž přitom musejí dodržet ochranná pravidla, která Soudní dvůr vytyčil v souvislosti s uvedenou minimální dobou. V případě vnitrostátní právní úpravy a kolektivní smlouvy, které stanoví, že nárok na placenou dovolenou za kalendářní rok v daném roce nevzniká

v případě nepřítomnosti v práci z důvodu nemoci nebo dlouhodobé nemoci, jež odůvodňovala přerušování práce na dobu nejméně 12 po sobě jdoucích měsíců, členské státy mohou stanovit, že nárok na placenou dovolenou za kalendářní rok přiznaný vnitrostátním právem se liší podle příčiny nepřítomnosti pracovníka ze zdravotních důvodů, za podmínky, že bude vždy roven minimální době čtyř týdnů stanovené v článku 7 směrnice 2003/88 nebo delší. Podobně pokud se členské státy rozhodnou přiznat pracovníkům nárok na placenou dovolenou za kalendářní rok nad rámec uvedené minimální doby čtyř týdnů, mají mimo jiné možnost přiznat či nepřiznat pracovníkovi odcházejícímu do důchodu nárok na finanční náhradu, pokud nemohl využít nároky na dovolenou překračující uvedenou minimální dobu z důvodu, že nevykonával práci z důvodu nemoci, a pokud tak učiní, mohou stanovit podmínky takového případného přiznávání. Obdobné řešení musí platit v případě vnitrostátní právní úpravy a kolektivních smluv, které, stejně jako právní předpisy dotčené v původním řízení, přiznávají pracovníkům nárok na delší placenou dovolenou za kalendářní rok, než je minimální doba čtyř týdnů stanovená v čl. 7 odst. 1 směrnice 2003/88, ovšem vylučují právo převést všechny dny placené dovolené za kalendářní rok nad rámec uvedené minimální doby nebo jejich část, pokud byl pracovník po celou dobu placené dovolené za kalendářní rok nebo po její část v pracovní neschopnosti z důvodu nemoci. Členské státy totiž nadále mohou či nemusejí stanovit takový nárok na převod, a pokud jej stanoví, určit jeho podmínky za předpokladu, že nárok na placenou dovolenou za kalendářní rok, který pracovník skutečně má, pokud není v pracovní neschopnosti z důvodu nemoci, je i nadále přinejmenším roven výše uvedené minimální době čtyř týdnů.

Související judikatura: rozsudek ze dne 24. ledna 2012, *Dominguez*, C-282/10, EU:C:2012:33, rozsudek ze dne 3. května 2012, *Neidel*, C-337/10, EU:C:2012:263, bod 36, rozsudek ze dne 20. července 2016, *Maschek*, C-341/15, EU:C:2016:576.

Relevantní právní úprava: čl. 7 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/88/ES o některých aspektech úpravy pracovní doby.

Připravil: Jan Tlamycha